

„DISTOPIA PE CARE MI-O DOREAM DE FOARTE MULTĂ VREME!”

ALI HAZELWOOD

ELITA DE ARGINT

DANI FRANCIS

TRADUCERE DE MARIA ADAM

LEDA
EDGE

DANI FRANCIS

ELITA DE ARGINT

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

**LEDA
EDGE**

CAPITOLUL 1

AM CRESCUT ÎNTR-UN ÎNTUNERIC PUR, NEÎNTRERUPT ȘI SUFO-cant.

Mi-ar plăcea să spun că exagerez, dar nu e așa. Aveam doar cinci ani când unchiul meu m-a scos pe furiș din oraș și m-a dus să trăiesc în Ținuturile Întunecate, locul care apare în coșmarurile copiilor. O pădure în care e veșnic întuneric. Îmi amintesc cum am căscat ochii când am văzut-o prima oară: ceața neagră și amenințătoare se ridica din pământ și plutea pe deasupra coronamentului copacilor. Îmi amintesc ce frică mi-a pătruns până în măduva oaselor și apoi panica teribilă care m-a sugrumat când bezna aceea adâncă ne-a înghițit cu totul. Îmi amintesc că, la mai puțin de o oră de mers, m-am împiedicat de un craniu. M-am aplecat să văd ce mă făcuse să cad și, cu toate că nu vedeam nimic, am simțit orbitele goale și mi-am trecut degetele peste osul neted și ros de vreme.

Când l-am întrebat pe unchiul Jim ce e, mi-a zis: „Doar o piatră.”

Aveam cinci ani, dar nu eram chiar așa de ușor de păcălit.

N-a fost singurul schelet peste care am dat în cei trei ani petrecuți în Ținuturile Întunecate, dar până ne-am întors la civilizație, eu și frica eram deja vechi prietene. Astăzi, un prădător ar putea să-mi sară la gât și nici n-aș clipi. Un avion de luptă

al Comandamentului ne-ar putea arunca o bombă peste casă, iar pulsul mi-ar rămâne constant.

Când în copilărie ești îngrozit zi de zi, ca adult nu te mai temi de prea multe lucruri.

Poate doar de discuțiile stânjenitoare.

Aș prefera să mă lupt cu mâinile goale cu o pumă decât să trec printr-un schimb de replici incomod. Serios!

— Unde te duci?

La naiba! Mă străduisem din răspuțeri să mă dau jos din pat fără să-l trezesc.

Vocea tânărului soldat e somnoroasă și încă poartă o urmă de seducție. Cu ochii în pământ, îmi închei nasturii de la blugi. Știu că sub cearșaful acela subțire nu poartă nimic.

— Ah! Aăă... Nicăieri. Doar mă îmbrăcam pentru că mi-e frig, îl mint, netezindu-mi maioul negru peste pielea plină de cicatrici de pe șoldul stâng.

Arsurile care coboară sub betelia pantalonilor și se întind până la jumătatea coapsei îmi amintesc permanent de ceea ce sunt și de motivul pentru care nu pot să rămân lângă tipul ăsta mai mult decât strictul necesar.

I-am spus că cicatricile sunt de la un accident. O oală cu apă clocotită care s-a vărsat pe mine când eram mică.

Nu era chiar o minciună.

Totuși, dacă ar fi știut ce ascunde pielea mea distrusă, probabil că n-ar mai fi mângâiat-o cu atâta blândețe.

— Hai înapoi! Te încălzesc eu! Îmi promite.

Mă forțez să-i zâmbesc și-l privesc în ochi. Sunt frumoși. Căprui-închis.

— Nu-ți uita ideea! Dacă tot m-am trezit, aș merge până la baie. Ai zis că e după colț, nu?

Par nerăbdătoare?

Probabil că da, dar abia aștept să scap. E târziu. Mult mai târziu decât promisesem c-o să stau. Trebuia doar să trec prin sat la un

pahar și să-i salut pe câțiva prieteni la festivitățile de Ziua Libertății. Nu să mă cuplez tocmai cu un soldat al Comandamentului.

Nu sunt prea multe lucruri care merită să fie sărbătorite pe Continent. Niciunul dintre evenimentele idilice din cărțile de istorie. Și sincer acum – probabil e o ironie bolnavă ca o grămadă de Modificați să danseze, să bea și să și-o tragă ca să marcheze aniversarea unui eveniment care a dus la propriul lor masacru. Dar Mozilor le place să danseze, să bea și să și-o tragă, așa că... mai bine s-o facem cât mai putem, indiferent de motiv!

— Nu fugi de mine, nu?

Glumește din nou, dar în vocea lui e o urmă de nemulțumire. Căcat! Știe că mă pregătesc să-l las baltă.

— Bineînțeles că nu!

Mă prefac că sunt concentrată pe încheiatul bocancilor și hotărâsc că toată treaba asta a fost o idee proastă. Încerc să nu-mi fac un obicei să ajung în pat cu cineva din Comandament – armata Continentului, mai exact –, dar faptul că totul e temporar are și el farmecul lui. Soldații pot părăsi baza doar de trei ori pe an, ceea ce înseamnă că pentru mine nu pot fi decât ceva trecător.

— Mă bucur! Pentru că încă nu-s gata să te las să pleci, spune el, zâmbind.

Are 25 de ani și mi-a explorat trupul cu multă blândețe.

E groaznic că nu-mi amintesc cum îl cheamă?

Îmi iau pușca și-mi salt cureaua pe umăr. Îl văd că mă privește.

— Ce-i?

— Arăți trăsnet, zice, mușcându-și buza.

— Serios!

— Da! Nu vezi fete cu puști prin oraș.

Are dreptate! Nu vezi. Ăsta e, de fapt, unul dintre principalele motive pentru care unchiul meu a ales să ne stabilim în Sectorul Z, cât mai la vest cu putință. E unul dintre sectoarele cu valoare, unde meseriile sunt în general legate de ferme și de creșterea

animalelor, iar cetățenii au voie să dețină arme. Evident, toate sunt înregistrate și monitorizate strict. Nu primești licență fără teste complexe care să demonstreze că te pricepi. Pentru mine, n-a fost o problemă. Am primit aprobarea la 13 ani. Sunt extrem de competentă, mai mult decât și-au dat ei seama. Unchiul Jim m-a avertizat să „o las mai moale” în ziua testului.

— Îmi prinde bine, îi spun. Niște coioți albi încearcă să-mi omoare vacile în fiecare noapte.

Râde.

— O să vin într-o zi la ferma ta, să văd cu ce te ocupi pe acolo.

Remarca lui nonșalantă îmi ridică semne de întrebare. De ce vrea să vină la fermă? A fost doar o observație inocentă sau ar trebui să-mi fac griji?

Când vine vorba de Comandament, prefer să fiu paranoică, așa că deschid rapid un canal ca să-i sondez mintea. Scutul lui e mai gros decât oțelul. Probabil că, dacă aș insista suficient, aș putea găsi o fisură, dar e prea puternic ca să-l pătrund acum. Nu mă mir. Una dintre primele lecții pentru soldații ca el e cum să se apere de Mozi. Și bine fac. Purii n-au daruri dezvoltate. În plus, nici nu simt nimic fizic atunci când cineva le invadează gândurile. Pentru Mozi, în schimb, e ca un șoc electric. Oameni ca el *ar trebui* să fie în gardă.

Închid canalul. A meritat să încerc. Singurul moment în care scutul i-a slăbit în seara asta a fost după ce ne-am dezbrăcat, dar gândurile lui atunci erau un amestec de „nu te opri” și „da”.

N-am să mint – mi-a gădilat puțin orgoliul.

— E vreun motiv pentru care îți iei pușca la baie? mă întreabă, ridicând dintr-o sprânceană.

— Toate armele înregistrate trebuie să fie asupra posesorului în orice moment, recit cu sfințenie din manualul primit odată cu certificarea. Ține patul cald! Revin imediat.

N-o să revin. De fapt, mă abțin cu greu să nu fug pe ușă.

— Hai că-ți arăt unde e! se oferă el.

Dau să protestez, dar deja a sărit din pat și își trage o pereche de pantaloni peste șoldurile înguste. Măcar nu poartă uniforma standard bleumarin a Comandamentului. Nu cred că aş fi reușit să simt vreo urmă de atracție dacă o purta pe aia. În afară de câte o aventură cu soldați sub influența berii, îi detest pe nenorociți. Iar sentimentul e reciproc de cele mai multe ori. Sunt hotărâți să-i șteargă de pe fața pământului pe cei ca mine. Așa-zișii „Aberanți”, cum ne numesc ei. Sau sânge-de-argint, dacă vor să fie politicoși.

Adevărata aberație e generalul Redden și ura lui absurdă față de Mozi. Nu noi am ales să fim așa. Un război nesăbuit, acum 150 de ani, a eliberat toxina care ne-a schimbat. Noi n-am avut niciun cuvânt de spus.

Deși toată ființa mea urlă s-o iau la fugă, îl las pe soldat să mă conducă afară din cameră, pe covorul vișiniu de pe holul de la etajul al doilea al hanului. Cotim după colț și continuăm să mergem.

— Poftim! spune el.

Cavaler până la capăt, îmi deschide ușa băii.

— Mulțumesc! îi spun, silindu-mă din nou să zâmbesc. Ne vedem înapoi în cameră!

— Dacă te răătăcești, strigă-mă și vin să te salvez, da?

În baie, rămân nemișcată în spatele ușii, încercând să-i aud pașii. Expir brusc și aștept până când sunetele se îndepărtează. Reflexia din oglindă îmi arată obrații roșii pe pielea bronzată, dar sexul are efectul ăsta. În privire mi se citește nerăbdarea. Soldatul mi-a lăudat culoarea ochilor de mai multe ori în seara asta – un căprui-deschis presărat cu punctișoare aurii.

Unchiul zice că am ochii mamei. Dar eu nu-mi amintesc fața ei, și asta mă macină. Aveam cinci ani când m-a trimis departe, suficient cât să am amintiri destul de clare cu ea. *Ar trebui* să-mi amintesc ochii ei. Uneori cred că-mi aduc aminte vocea sau zâmbetul ei, dar niciodată nu știu sigur dacă nu cumva mintea mea doar inventează detalii ca să umple golurile.

Mai aștept un minut întreg înainte să ies din baie. Aș vrea s-o iau la fugă, dar, ca să ajung la scări, trebuie să trec pe lângă ușa lui. Trebuie să merg pe vârfuri.

Ținându-mi respirația, cotesc după colț și mă furișez pe covorul tocit. Sunt aproape de capătul holului când văd cum clanța ușii lui începe să se miște.

Când ușa se deschide încet, reacționez instinctiv. Mă arunc în prima cameră pe care o găsesc și închid ușa în urma mea.

Probabil nu e tocmai o strategie inteligentă să intru valvârtej în camera unui străin, dar a fost o decizie de-o fracțiune de secundă – una pe care o regret imediat când un braț muscular mi se încheștează peste piept.

— Nu te mișca! rostește o voce masculină.

Acționez din reflex. Ridic pumnul și lovesc o mandibulă tare ca piatra.

Proprietarul mandibulei nici nu clipește. Mă dezarmează cât ai clipi, iar pușca îmi cade pe podea cu un sunet sec. Apoi mă întoarce și mă izbește cu spatele de ușă. Trupul lui înalt se apropie amenințător, iar brațul, ca o bară de oțel, îmi apasă pieptul.

— Tu cine dracu' ești? mârâie la urechea mea.

Inima îmi bubuie în piept. Inspir adânc și-mi umezesc buzele uscate.

— Sunt...

Mă opresc când îmi ridic privirea spre fața lui.

O!

Cred că am făcut alegerea greșită pentru activitățile din seara asta.

Tipul ăsta e... extraordinar de atrăgător. Nu cred c-am mai văzut vreodată o ființă umană – bărbat sau femeie – mai frumoasă. Mă pierd pentru o clipă în ochii lui de cobalt, care mă privesc de sub gene dese. Are părul închis la culoare, dat pe spate, și trăsături perfecte, simetrice, de parcă ar fi fost sculptate în piatră. O barbă de-o zi îi umbrește maxilarul puternic, iar într-un colț al

gurii i se adâncește discret o gropiță. Mă întreb cât de pronunțată devine când zâmbește, deși, după sclipirea rece și periculoasă din ochi, am impresia că nu zâmbește prea des.

— Dacă ai venit să mă omori, nu te descurci prea bine.

— Să te omor? repet, trezindu-mă din transă. Nu de-aia sunt aici.

— Nu?

Aud un zgomot metalic și-mi dau seama că mi-a îndepărtat arma cu piciorul. Mă abțin cu greu să nu sar după ea.

— Intri în camera mea în toiul nopții cu o armă, iar eu ar trebui să cred că intențiile tale sunt curate?

— N-ai decât să crezi ce vrei!

Încerc să-i împing brațul, dar e inutil. Nici nu se clintește.

— N-am venit să te omor.

— Atunci, e o vizită de curtoazie?

Își umezește colțul gurii cu limba. Ochii îi strălucesc când își coboară privirea spre decolteul meu, ieșit ușor în evidență sub presiunea brațului său puternic.

— Apreciez gestul, dar nu sunt interesat. Am avut parte de destulă companie în seara asta.

Buzele i se curbează ușor.

— Dacă veneai mai devreme, când încă era aici invitata mea, am fi putut transforma totul într-o mică petrecere.

Îmi cade fața.

— Serios? Nici eu nu sunt interesată. Mă ascund, imbecilule!

Ridică o sprânceană, ușor amuzat.

— De cine?

— Nu e treaba ta! Acum, poți, te rog, să-ți dai brațul la o parte? Nu pot să respir.

— Nu! Și se pare că respiri foarte bine.

Nu, nu respir, pentru că n-am aer. De fiecare dată când trag aer în piept, inspir mirosul lui. E o combinație de pin, piele și un strop de condiment. E incredibil! Și corpul lui e ireal. Masiv,

lat în umeri, cu mușchi definiți și bicepși care se încordează ținându-mă pe loc. Aș paria că arată spectaculos dezbrăcat.

— Dă-mi drumul! îi poruncesc. Îmi pare rău c-am intrat peste tine, dar te asigur că nu reprezint o amenințare!

— Atunci, de ce ești înarmată?

— Sunt crescătoare de animale. Am licență pentru armă.

Privirea lui îmi cercetează chipul, oprindu-se o clipă asupra buzelor mele. Deși inima mi-o ia razna sub ochii lui pătrunzători, încerc să profit de momentul de neatenție și ridic genunchiul spre vintrele lui. Reacționează fără să clipească și-mi prinde piciorul înainte să-l lovesc. În clipa următoare, mă trezesc că aterizez în fund cu o bufnitură. Oasele îmi vibrează când trupul lui greu se prăbușește peste mine. Picioarele sale lungi mă ținutuesc la podea, iar antebrațul îmi apasă pe trahee. Acum *chiar* că nu mai pot să respir.

Încerc să trag aer și-l lovesc cu palmele în umeri, dar nu se mișcă nici măcar un milimetru. Se uită în jos spre mine cu aceeași expresie batjocoritoare.

— N-a fost prea frumos din partea ta! bombăne el. Să ataci direct acolo.

Nu pot să-i răspund, pentru că-mi taie respirația. Mai încerc o lovitură slabă. Doamne, ce putere are! Și eu, care *credeam* că sunt o luptătoare bună. Unchiul m-a antrenat de când aveam cinci ani. Și totuși, iată-mă: întinsă pe spate, complet neputincioasă sub greutatea tipului ăstuia!

Nu, nu chiar! Mai pot să fac *ceva*.

Încă o lecție importantă pe care mi-a dat-o unchiul. Într-o confruntare, trebuie să obții avantajul prin orice mijloc posibil. Iar cu bărbații există o metodă garantată.

— Nu pot să spun că-mi pare rău, hârâi. Ținând cont de rezultat.

Vocea mi-e aspră din pricina lipsei de oxigen.

A lui e încordată, plină de suspiciune.

— Ce rezultat?

— Te-am adus deasupra mea.

Zâmbesc ușor, fără urmă de regret, și surprind o sclipire de căldură în expresia lui.

— Nu pare o poziție chiar atât de rea, mai adaug și reușesc să trag o gură mică de aer. Până acum nu eram interesată, dar...

Îmi mișc șoldurile ca o invitație.

Se crispează, iar buzele i se deschid ușor. Pentru o fracțiune de secundă, șoldurile lui răspund provocării, iar corpul i se mișcă ușor.

Începe să râdă.

— Bună încercare!

Își apropie gura de urechea mea, iar pulsul îmi scapă de sub control.

— Dacă te las să te ridici, promiți că-ți ții mâinile și genunchii acasă?

— *Tu* promiți? îi arunc în față.

Se ridică de pe mine, răsând în continuare, și se duce să-mi ia pușca. Mă ridic și eu și-mi îndrept cămașa cu o indignare vizibilă, urmărindu-l cum studiază seria armei. Profit de moment ca să arunc o privire prin cameră, dar nu prea am ce vedea. Cearșafurile sunt răvășite, probabil de la ce au făcut el și invitata lui mai devreme. Nu știu dacă să fiu geloasă pe fata aia sau – cunoscând personalitatea lui fermecătoare – să-mi fie milă de ea.

Pe noptieră se află un dispozitiv de comunicație, o haină neagră e aruncată peste un fotoliu roșu de sub fereastră, iar lângă ușă văd o pereche de bocanci negri. Atât. Niciun indiciu care să-mi spună cine e. Nu l-am văzut mai devreme în piață, sărbătorind cu ceilalți, ceea ce e suspect. De ce e în Hamlett, dacă nu pentru Ziua Libertății? Rareori se întâmplă să fie cineva doar în trecere. Tot ce se află la vest de Sectorul Z e sub ape, iar pe coastă nu mai

există nicio comunitate. De fiecare dată când Compania încearcă să reconstruiască în zonă, vine un nou cutremur și distruge un oraș sau un sat întreg.

Îi arunc o privire și încerc să-i citesc gândurile, dar e bine protejat. Interesant! Cei mai mulți Puri n-au scuturi mentale. Sau, dacă au, sunt ușor de pătruns. Ceea ce înseamnă că bărbatul ăsta e ori Modificat, ori soldat, ori un civil Pur care, dintr-un motiv misterios, a învățat cum să-și apere mintea.

Îmi ține pușca într-o mână sigură, dar n-o îndreaptă spre mine. Stă pur și simplu acolo, privindu-mă cu ochii aceia albaștri periculoși.

— Poți să verifici odată seria în dispozitivul tău, ca să te convingi că nu sunt un asasin, și să-mi văd și eu de viață?

— Sau pot să te împușc și să-mi văd *eu* de viață, replică nesimțitul.

— Vai, ce frică mi-e de tine!

Îmi pun mâinile în șolduri.

— Hai, fă-o! Trage! Oricum, tot scap de chinul ăsta.

Își înclină ușor capul, fără să-și ia ochii de la mine.

— Cum te cheamă?

Tresar când răspunde altcineva în locul meu:

— Wren?

Sau, mai degrabă, cineva din hol mă caută.

— Wren? Mai ești aici?

Aud pașii soldatului trecând pe lângă ușă, apoi devenind tot mai slabi pe măsură ce cotește după colț.

Străinul meu mă ia peste picior:

— Ar fi bine să pleci acum, *Wren*. Poate reușești să ajungi până la ieșire înainte să te prindă iubitul tău.

— Nu e iubitul meu. Și nu plec nicăieri fără pușcă.

După o clipă, întoarce arma, ținând-o de țeavă, și mi-o oferă cu patul înainte.

Îmi arunc cureaua puștii pe umăr și mă îndrept spre ușă.

— Încântată de cunoștință, nesimțită! mormăi fără să mă uit înapoi.

Îi simt chicotitul în spate.

Profit de holul pustiu și cobor în fugă scările până la parter. N-apuc bine să ajung la ieșire, că-mi aud din nou numele:

— Wren, stai!

Oftez în sinea mea. Soldatul e deja la jumătatea scărilor.

— Ai promis că n-o să fugi de mine, spune, apropiindu-se.

În ochii lui apare o urmă de dezamăgire.

— Îmi pare rău!

Scot un oftat exagerat și mă gândesc repede la o minciună credibilă.

— Doar că nu mă pricep la despărțiri.

Expresia i se îmbunează.

— Și oricum, chiar trebuie să plec. Ne-a căzut un gard în timpul furtunii de alaltăieri, așa că unchiul mă omoară dacă nu mă trezesc înainte de răsărit să-l repar.

— Trebuie să te mai văd! Poate încerc să obțin permisie luna viitoare?

— Știi unde mă găsești, răspund cu un zâmbet ușor, pentru că șansele să primească permisie prea curând sunt aproape nule.

Până atunci, mă va fi uitat de tot.

Sper.

Există întotdeauna riscul să se îndrăgostească atât de tare, încât să găsească o cale să-și schimbe postul cu alt soldat și să fie transferat în sectorul meu. Dar nu cred că sunt chiar *atât* de bună la pat.

— Care-i ID-ul tău?

Ezit puțin, apoi i-l dau, urmărindu-l cum introduce cifrele în dispozitiv. O clipă mai târziu, aparatul elegant din buzunarul meu scoate un clinchet discret.

Îmi aruncă un zâmbet cu gropiță.

— Eu am fost.

Scot dispozitivul și-i salvez ID-ul. Detest nenorocirea asta! Suntem obligați să-l purtăm mereu, dar eu nu-l folosesc decât atunci când vine vreun mesaj de la Companie. În rest, corespund doar cu unchiul Jim sau cu prietenii mei. Nimic important, desigur; pentru lucrurile serioase avem alte mijloace de comunicare. Niciun Mod întreg la minte n-ar folosi un dispozitiv al Companiei pentru ceva real. Nu când fiecare cuvânt rostit sau tastat e înregistrat, iar o echipă întreagă de agenți de Informații monitorizează fiecare conversație. La fel și cu Nexus, rețeaua noastră online. Numai un prost s-ar baza pe așa ceva ca să vorbească deschis.

— Te conduc! adaugă el.

Aud vuietul vocilor dincolo de ușile hanului. Ritmul alert al formației care cântă o melodie pe care n-o recunosc. Probabil una dintre piesele aprobate de Consiliul de Comunicații al Companiei. Toate materialele media trebuie să treacă pe la ei înainte să ajungă la cetățeni.

Îeșim în curtea interioară, unde briza e la fel de blândă ca atunci când ne-am ascuns în han. Miroase a carne la grătar și a porumb fiert cu unt. Piața satului e scăldată în lumină în seara asta. Aglomerație, gălăgie, râsete care izbucnesc frecvent peste muzică.

Mă cuprinde un val de neliniște când văd zecile de soldați adunați prin zonă. Ziua Libertății e singura perioadă din an când mulți dintre ei pot reveni în sectoarele lor ca să-și revadă familia sau prietenii. Majoritatea par inofensivi, dar sunt prea multe uniforme albastre aici pentru gustul meu.

Mi-aș dori să se întoarcă în oraș și să ne lase dracului în pace. Nimeni de-aici nu se bucură cu adevărat să zâmbească fals și să joace teatru. Chiar și Purii detestă stilul de conducere agresiv al generalului, modul în care ne controlează fiecare aspect al vieții. Sau cel puțin cei mai mulți îl detestă. Există, desigur, și loialiști fanatici, care și-ar trăda până și mamele pentru o laudă scurtă din partea lui sau a lingușitorilor săi. Un ticălos Pur din sectorul

meu și-a dat în gât propria mamă când a aflat că era Modificată. Aproape 20 de ani reușise femeia să-și ascundă darurile de el, până când a făcut o *singură* greșeală. Un moment de neatenție, în care i-a citit gândurile fără să-și tragă mânecile peste brațe, și fiul ei s-a dus direct la autorități. Ultima dată când am auzit de el, fusese promovat să conducă propria unitate în Comandament.

Deși presupun că nu e la fel de rău ca în cazul Mozilor care se întorc împotriva semenilor și-l slujesc pe Redden în Sanctum Point, capitala noastră. Trădătorii ăia duc vieți liniștite și comode acolo. Loialitatea față de general e bine răsplătită.

Chiotele vesele ale copiilor îmi captează atenția. Mă întorc spre sursa zgomotului și zâmbesc. La câteva sute de metri, într-o poiană cu iarbă, are loc un joc de-a prinselea. Copiii din sat țipă și râd în timp ce urmăritoarea, o fată slabă, cu părul roșu-aprins, aleargă, încercând să prindă pe cineva.

— Wren! strigă o voce fericită.

Tana Archer vine legănându-se spre noi. Ochii îi sclipesc, iar obrajii îi sunt roșii. E clar că a gustat din propria marfă. Tatăl ei, Griff, deține singura cârciumă din piață.

— Mă întrebam pe unde-ai dispărut.

Cu o privire complice, se uită de la mine la soldat. Zâmbește larg, dar în același timp simt cum încearcă să se conecteze cu mine.

Fiecare telepat are o amprentă unică. Când eram mică, unchiul spunea că e ca o esență, un val de energie specifică doar ție. Aproape imposibil de explicat dacă n-ai simțit-o pe pielea ta, dar, după ce s-a creat legătura inițială, recunoști instantaneu energia celeilalte persoane când încearcă să se conecteze.

— Cineva a fost ocupată, glumește Tana în mintea mea.

Vocea ei telepatică are mereu o tonalitate mai joasă decât cea reală. Cândva, l-am întrebat pe unchiul de ce sună atât de diferit oamenii când vorbesc telepatic față de vocea lor obișnuită. Răspunsul lui a fost: „Ți s-a întâmplat vreodată să te ascuți într-o

înregistrare și să te gândești «Nu sună ca mine»? Asta pentru că, în urechile tale, vocea ta sună mereu diferit. Când vorbim telepatic, eu îți aud vocea așa cum o auzi *tu*. Când vorbești cu voce tare, o aud așa cum o aud *eu*.

Explicația lui avea un oarecare sens.

— Trebuie să încetezi să ți-o mai tragi cu soldații, scumpo.

— Hei, asta-i singurul lucru la care sunt buni! îi răspund Tanei, iar ea-și întoarce capul ca să-și înăbușe râsul.

Știu că venele îi pulsează sub mânecile lungi, ascunse de priviri curioase. Pe pielea închisă la culoare, venele-i par și mai luminoase când strălucesc, lucru care nu se întâmplă în cazul Mozilor, care au pielea mai deschisă.

Eu, în maiou, n-am de ce să-mi fac griji. Încă un lucru pentru care îl pisam pe unchiul meu când eram mică. Mă deruta faptul că venele lui sclipeau argintii sub piele de fiecare dată când foloseam telepatia. De ce *ale mele* rămăneau normale? Eram un copil enervant, mereu cu întrebări. Pe atunci, nu prea avea răspunsuri. Dădea din umeri și zicea: „A trecut peste un secol și încă sunt o mulțime de lucruri pe care nu le înțelege nimeni despre cei ca noi.”

Asta e partea complicată la Modificați – nu există o rețetă sigură. Da, majoritatea sunt imaginea perfectă a ceea ce numim sânge-de-argint, iar venele de pe brațe strălucesc când își folosesc abilitățile. Dar unii mai rari, așa, ca mine, nu se încadrează în tipar. Oricare ar fi motivul pentru anomalia asta, nu pot nega că... ei bine, fără falsă modestie...

Sunt neprețuită.

Un Mod care-și poate folosi puterile fără să-și trădeze acțiunile în fața inamicului e o armă incredibilă pentru cei din Rezistență.

Când rețeaua a încercat prima dată să mă recruteze, unchiul meu a refuzat categoric. A fost de neclintit: „Wren nu-și riscă viața. Punct!” Dar când am ajuns adolescentă, i-a fost mai greu să mă oprească. Sunt încăpățânată. Îl iubesc pe unchiul Jim din toată inima, dar sunt o persoană independentă, care gândește cu capul ei.

Am început să facem misiuni când aveam 16 ani. Transporturi mici. Livrări. Foloseam ferma ca loc de ascunzătoare pentru Mozii scoși din oraș sau din mine. Mă înfurii de fiecare dată când mă gândesc câți dintre noi sunt încă prizonieri în lagărele de muncă din diferite sectoare.

— Nu pleci deja, nu-i așa? întreabă Tana. Abia te-am văzut în seara asta. Nu poți să pleci!

Soldatul zâmbește.

— Exact asta îți tot spun și eu.

— Trebuie, răspund, ridicând din umeri. Doar îl știi pe unchiul meu. Probabil că e deja pe verandă, face ture și mă așteaptă.

De parcă ar fi fost regizat, simt un impuls puternic în minte. Amprenta lui Jim. Cere să se conecteze, și îi dau voie.

— E târziu. Vino acasă!

Vocea lui e gravă, ca un mormăit.

Mă abțin cu greu să nu-mi dau ochii peste cap.

— Sunt pe drum.

— Hai, rămâi măcar pentru un dans? mă imploră Tana.

— Chiar nu pot.

Adevărul e că aș mai fi stat cu Tana dacă soldatul ăsta n-ar fi lipit de mine ca o ventuză. Uf, cum îl cheamă? Cred că Max. Sau poate Mark?

Ținând cont de ce s-a întâmplat mai devreme, mi-e jenă să întreb, așa că-l ating ușor pe braț.

— Bine, ăăă... dragule... a fost frumos, dar acum chiar trebuie să plec.

Tana pare gata să izbucnească din nou în râs.

— Dragule?

— Taci! Nu-mi aminteam cum îl cheamă. E Max sau Mark?

— Îl cheamă Jordan!

Ah! Am fost departe rău.

— Întrebarea mai importantă e cine-i nemernicul ăla superb cazat la han?

Încă mai simt bătaile neregulate ale inimii după întâlnirea explozivă de mai devreme.

— Nu știi nimic despre niciun nemernic superb. Azi n-am văzut pe nimeni în afară de soldați cazându-se. Sau poate l-am văzut și am uitat? Era soldat?

— N-am idee. Dar crede-mă, n-aveai cum să uiți fața aia.

Chiar era o față de neuitat. Complet irosită pe un nesimțit ca el.

— Eh! Dacă e să fiu fermecată de o față, trebuie să-i aparțină unei femei superbe. Altfel, sunt complet imună.

— Te conduc acasă?

Jordan ne întrerupe conversația tăcută cu o privire rugătoare spre mine.

— Mă descurc. Am motocicleta.

Tana se dă un pas înapoi, lăsându-ne momentul de intimitate pe care Jordan evident și-l dorește.

El îmi cuprinde fața în mâini.

— Așa de greu de înduplecat! mă ceartă jucăuș. Măcar dă-mi un sărut de rămas-bun!

Degetul lui mare îmi alunecă pe linia maxilarului în timp ce-și apropie buzele de ale mele.

Îl las să mă sărute, deși devin tot mai nerăbdătoare.

Ne desprindem imediat ce se aud țipetele copiilor.

O secundă mai târziu, haosul lovește piața. Tana aleargă spre noi.

— Ce mama dracului? zic, în timp ce ne repezim toți trei spre sursa panicii.

În întuneric, reușesc să disting un copil căzut la pământ, dar tot ce văd e un vârtej de brațe agitate și de picioare care lovesc în gol. Ceilalți copii fug din poiană, strigând după ajutor.

— E nenorocitul ăla de coiot alb! înjură Tana. Umblă prin pădurea de la marginea satului de o săptămână.

La naiba! Același hibrid de lup și coiot care ne dă bătaii de cap și pe la fermă. Acum două dimineți am găsit o junincă moartă pe pășunea de sud. Nu-mi explic cum naiba trecuse fiara aia de gard.

— L-a prins! țipă o fetiță către adulții adunați la marginea ierbii.

Un alt țipăt plin de teroare și durere sfășie noaptea. Inima îmi urcă în gât, iar pulsul îmi explodează în tâmples. De partea cealaltă a poienii, băiatul e acum întins pe spate, iar coiotul alb e peste el. Animalul e *imens*.

— Robbie! urlă o femeie.

E Rachel, învățătoarea de la școală. Ceea ce înseamnă că băiatul atacat e fiul ei de opt ani.

Din unghiul ăsta, nu văd bine din cauza umbrei, dar nu pare că animalul l-a prins de gât. Cred că-i roade brațul și... Doamne sfinte, începe să-l târască!

Nu ezit și ridic imediat pușca.

— Wren!

În ciuda strigătului disperat al Tanei, înaintez câțiva pași, luându-i în vizor atât pe Robbie, cât pe și coiotul alb. Mai mulți bărbați aleargă prin iarbă spre copil. Sunt la jumătatea drumului. Până ajung, va fi prea târziu.

— Nu! Opriți-o! țipă Rachel, disperată.

Îmi sprijin pușca pe umăr și-mi iau poziția.

— Nu trage, Wren! Îmi împuști băiatul!

N-o bag în seamă.

Și trag.

CAPITOLUL 2

UN FIOR DE NELINIȘTE ÎMI STRĂBATE TRUPUL CÂND BĂRBATUL înalt, cu barbă, se apropie. Controlorul Fletcher a fost primul care a ajuns la băiat după ce am împușcat prădătorul. Alți câțiva bărbați îl urmează, iar unul dintre ei îl ține în brațe pe fiul lui Rachel.

— Dați-mi-l mie!

Rachel se aruncă spre grup, întinzând mâinile către băiatul cu hainele îmbibate cu sânge.

— Unde e Betta? Cineva trebuie s-o găsească pe Betta!

Lacrimile îi curg pe obraji.

— Nina s-a dus deja s-o trezească, o liniștește sora ei, Elsie. Va fi bine, draga mea. Respiră! O să-l ajute Betta.

Betta e doctorița noastră. Rachel are mare noroc că Betta se află în apropiere, pentru că nu toate satele au un medic. Oamenii din orașul vecin trebuie să vină în Hamlett pentru tratament.

Eu și Tana ne strecurăm prin mulțime ca să ne uităm mai de aproape la băiatul care plânge. Faptul că e conștient și simte durerea cât să plângă e, de fapt, un semn bun. În ciuda sângelui care curge din abundență, pare că majoritatea rănilor sunt concentrate pe brațul stâng. Tana se strâmbă când vede urmele de colți și o bucată de carne atârând din rana deschisă.

— O să fie bine? întreabă ea, îngrijorată.

Elsie apasă o cârpă pe brațul băiatului.

— Sângerarea pare să se mai fi oprit. Dar o să aibă nevoie de multe copii.

Rachel izbucnește din nou în plâns când mă vede.

— L-ai salvat, Wren! Mulțumesc!

O ating ușor pe braț, apoi îi trec mâna blând peste cap lui Robbie, prin buclele negre și dese.

— Mă bucur că e în regulă!

Grupul pornește în grabă spre șirul lung de clădiri cu unul sau două etaje care formează latura nordică a pieței. Oamenii din Hamlett au aici tot ce le trebuie: magazinul de rații, cârciuma, școala, sala de dans, centrul media, clinica medicală. Toată viața noastră, redusă la câțiva kilometri pătrați. Ce nu avem sunt politicienii sau poliția despre care învățam la școală. Spre deosebire de generațiile de înaintea noastră, satele și orașele noastre sunt păzite de soldați și conduse de controlori. Aceștia răspund în fața președinților de sector, care răspund în fața generalului Merrick Redden, liderul nostru binevoitor. Compania lui Redden e o mașinărie militară perfectă. N-are nevoie de politică sau de funcții inutile.

Controlorul din Hamlett rămâne pe loc, ridicând o sprânceană spre mine.

— Glonțul i-a intrat fix prin ochi, comentează Fletcher. Frumos!

Ridic din umeri. Sunt dureros de conștientă de privirea lui Jordan ațintită asupra mea.

— Nu da din umeri! zice Fletcher. Ai salvat copilul, Wren!

Mă abțin să nu ridic din nou din umeri.

— Ei, știi și tu cum e... Am destulă experiență cu prădătorii care-mi atacă vitele. Am reacționat instinctiv.

— Atunci, ai niște instincte al naibii de bune. Să-i spui unchiului tău că te-a învățat bine!

N-o să-i spun nimic. Jim ar fi îngrozit dacă ar afla că am tras cu arma în sat, chiar dacă a fost vorba de viața unui copil.

Brusc, parcă abia aștept să plec. Picioarele mi se pun în mișcare înainte să apuc măcar să-mi iau rămas-bun de la Fletcher. Tana și Jordan vin după mine, deși el e mai puțin dorit. Futu-i! Vreau doar să dispar de-aici.

— Te simți bine? mă întreabă Tana, îngrijorată, luându-mă de mână.

— Da! Dar serios, trebuie să plec.

Îi strâng mâna și continui să merg prin parcare neasfaltată.

— Vino pe la noi săptămâna asta! Mergem la o tură cu motoarele.

— Trebuie să mă lași să plec, Tana. Altminteri nici el n-o să mă lase.

— Scuze! Vorbim mai târziu.

— Așa să fie! zice ea și se îndepărtează alene.

Jordan nu se dezlipește de mine. Când ajungem la motocicletă mea veche și prăfuită, are din nou stele în priviri.

— N-am mai văzut pe nimeni să tragă așa, spune el uimit.

— Ți-am zis, am experiență de la fermă.

— Wren, i-ai scos *ochiul*! insistă el. Era la cel puțin 90 de metri. Țintă în mișcare. Și cu un copil în raza de foc. Ai fi putut să-i zbori capul din greșeală.

Mă zbârlesc, jignită la culme. „Să-i zbor capul”? Nici vorbă! Garantez că trag mai bine decât oricine din unitatea lui Jordan. Și nici măcar nu e în Divizia de Argint, acolo unde merg soldații de elită. Cred că mi-a zis că servise în Divizia de Cupru. Aș putea să umilesc un tip din divizia aia și cu ochii închiși. O parte din mine vrea să-l provoace la un concurs de tir...

Nu! mă ceartă rațiunea. *N-o să faci așa ceva!*

Singura regulă pe care unchiul mi-a băgat-o în cap încă din copilărie a fost să nu atrag niciodată atenția asupra mea.

Iar eu, ca o cretină, exact asta am făcut în seara asta.

Căcat!

N-ar fi trebuit să trag.

— Mi-ar plăcea să vin la fermă și să tragem împreună la țintă. Nu că mă laud, dar mă descurc destul de bine cu pușca. Ar fi distractiv.

— A, unchiul meu nu primește vizitatori, îi răspund. Mă încrunt când îmi amintesc că tocmai am invitat-o pe Tana pe la noi, așa că încerc să dreg minciuna: Tana e singura pe care o suportă. Probabil pentru că suntem prietene din copilărie. Pentru el e ca o a doua nepoată.

— Poate într-o zi totuși.

Jordan clatină iar din cap.

— Oricum, a fost impresionant cum ai tras!

Încerc să-l abat de la abilitățile mele de lunetistă ridicându-mă pe vârfuri și lipindu-mi buzele de ale lui.

Se smucește surprins, apoi zâmbește.

— Pentru ce-a fost asta?

— Pentru nimic. Mi-a plăcut seara!

Fac un pas înapoi.

— Noapte bună, Jordan!

Îmi iau casca neagră de pe motocicletă și mi-o trag pe cap, evitându-i privirea în timp ce închei catarama. O clipă mai târziu, motorul toarce sub mine. Mă îndepărtez în viteză, simțindu-i în continuare privirea asupra mea.

Trebuie să nu mă mai culc cu soldați. Data viitoare când o să mă simt... dornică... o să caut în altă parte. Există câțiva bărbați singuri prin sat, dar Tana zice că toți caută ceva serios. Iar eu nu vreau nimic serios. Am doar 20 de ani. Nu sunt pregătită să mă dedic altcuiva. Relațiile altora mi se par sufocante și am văzut prea multe femei care se pliază după fiecare moft al unui bărbat.

Eu nu mă pliez.

Ajung la drumul asfaltat de la ieșirea din sat, unde un panou metalic albastru strălucește în întuneric. Literele albe afișează sectorul, satul și populația. Îl actualizează anual, dar populația din Hamlett n-a crescut prea mult în ultima vreme. Exact cum îi

place lui Redden. Generalul spune că, înainte de Ultimul Război, suprapopularea era o problemă gravă. Că n-am fi ajuns în punctul critic, la conflictul global, la șapte continente devastate – patru dintre ele fiind rase de pe hartă sau sub ape – dacă nu era lăcomia oamenilor, care se băteau pe resursele tot mai puține.

Lăcomia! Totul se întoarce mereu la lăcomie.

Simt o furnicătură în minte, ca o invitație. Zâmbesc în sine mea când recunosc energia familiară. Accept legătura, iar o voce adâncă îmi umple gândurile:

— Tot pe-afară?

Răspund imediat:

— Nu! Conduc spre casă.

— La naiba! I-ai frânt deja inima? Te miști repede.

— Mai taci! Parcă tu nu frângi inimi în fiecare seară.

— Eu sunt celibatar.

— Ha!

— Mereu râzi de mine. Încetează!

— Încetează tu să mai spui prostii!

Dar Wolf nu e genul care să-și pună filtru. N-a fost niciodată. Îi place să flirteze, deși asta a început abia când am ajuns adolescenți. Într-o zi, eram doi copii care vorbeau despre prostii de copii; în următoarea, discutam despre viața noastră amoroasă. Ciudat, având în vedere că nu ne-am întâlnit niciodată.

M-am conectat cu Wolf când aveam șase ani, și până în ziua de azi îmi amintesc clar emoția pe care am simțit-o când i-am auzit vocea pentru prima dată. Era o dimineață caldă de vară. Mă jucam în poiana din fața casei pe care unchiul Jim o construise pentru noi. În Ținuturile Întunecate există locuri unde soarele reușește să pătrundă, chiar dacă doar printr-o fâșie subțire, iar poiana noastră era unul dintre acele refugii. În fiecare zi, aveam cinci-șase ore de soare care ne lumina înainte să se mute ceața și să fim din nou înghițiți de întuneric. În dimineața aceea am alergat spre Jim, vibrând de fericire.

— Unchiule! am strigat. Mi-am făcut un *prieten*.

În mod previzibil, Jim a reacționat cu suspiciune. Nu știu de ce mă așteptam la altceva.

— Ce prieten? a întrebat, ridicând privirea de la grinda nouă pe care o șlefua.

În anul acela începuse să construiască pasarele peste gropile cu nisip mișcător negru, ca să ne deplasăm mai ușor la vânătoare. Îmi plăcea la nebunie să alerg pe grinzi în timpul expedițiilor.

În loc să-mi împărtășească fericirea când i-am spus că un băiat necunoscut deschisese un canal spre mintea mea și mă salutase, Jim m-a apucat de pulover, strângând în pumn lâna aspră. Mai târziu, când am crescut, a recunoscut cât de speriat fusese în ziua aceea, cât de mult se temuse că s-ar fi putut întâmpla așa ceva. Conexiunile spontane sunt frecvente la copiii telepați. Copiii, mai ales cei mici, nu-și pot controla darurile aproape deloc. Dar în dimineața din poiană păruse mai degrabă furios decât speriat și îmi poruncise să nu mai vorbesc niciodată cu vocea din capul meu.

Amintirea îmi aduce și acum un val familiar de vinovăție. I-am promis că închid legătura cu băiatul curios, cu doar câțiva ani mai mare decât mine. Problema e că, atunci când crești într-o lume întunecată, cu un tutore morocănos și fără nimeni de vârsta ta, primești cu brațele deschise orice copil care vrea să se joace cu tine, chiar dacă e doar în mintea ta.

N-am încălcat complet dorința unchiului Jim. Când băiatul m-a contactat din nou, i-am permis, deși mă simțeam vinovată, și i-am explicat că nu-i pot spune numele meu.

— E o prostie! a mormăit el când i-am zis că n-am voie.

Dar ne-am distrat alegând numele de cod. Eu am ales Daisy¹, pentru că era floarea mea preferată. El a ales Wolf, pentru că-i plăceau lupii.

Știu că ar fi trebuit să mi-l scot din minte – la propriu –, dar pe atunci mă simțeam cam singură. Doar eu și Jim, trăind într-un loc

¹ *Daisy*, „margaretă”, în lb. eng., în orig. (n. red.).

cu cinci ore de soare și o mulțime de chestii înfricoșătoare care voiau să ne omoare. Aveam nevoie de Wolf. Îmi plăcea compania lui. Îmi place și acum, chiar și când mă ia peste picior pentru ini-mile frânte lăsate în urmă.

— Serios, spune acum. Cum ți-a fost seara? Trebuie să tră-iesc prin tine. Eu n-am mai avut parte de nimic de vreo două luni.

Sunt surprinsă. După felul arogant în care se laudă, eram con-vinsă că e foarte căutat de femei.

— Cum așa?

— Am fost ocupat.

— Aha, deci de-asta în ultima vreme ai fost mai mult absent!

Nu mai auzisem de el de săptămâni întregi, până a apărut brusc în seara asta.

Nu-l întreb cu ce a fost ocupat, la fel cum nici el nu m-ar în-treba pe mine. Asta e regula de bază când ești Modificat. Nu există încredere absolută. Chiar și Jim, omul care și-a riscat viața pentru mine și părinții mei, teoretic singurul în care ar trebui să am încredere totală, nu primește tot adevărul de la mine. Altfel, ar ști totul despre Wolf.

— Ca să-ți răspund la întrebare, a fost distractiv. Dar spre final a devenit cam lipicios. Tot insista să mă mai vadă. Și sincer, nu pot să-l învinovățesc. Sunt excepțională.

Asta îi smulge un hohot de râs.

— Scorpie arogantă!

Râd și eu, dar veselia se stinge când mă gândesc la dorința sin-ceră a lui Jordan de a mă revedea.

— Pe tine te deranjează vreodată? îl întreb pe Wolf.

— Ce anume?

— Să-i minți pe Puri. Știi, ca pe tipele cu care te culci. Sau pe prietenii tăi din liceu. Sau colegii de serviciu. Adică pe ăia buni. Îți pare rău să-i minți?

Urmează o pauză.

— Uneori, recunoaște el. Dar câteodată o urmă de vinovăție e preferabilă alternativei. Sau alternativelor, la plural. N-ai de

unde să știi cum va reacționa un Pur când află că iubitul, colegul de clasă sau de muncă e sânge-de-argint.

Și nici nu greșește. În cel mai bun caz, sunt îngroziți, dar cumva acceptă să-ți păstreze secretul. Cel mai probabil? Te dau pe mâna autorităților și vin la execuția ta de la Comandament, aplaudând când plutonul de execuție apasă pe trăgaci.

— Despre ce e vorba, Daisy? Te simți prost că i-ai ascuns adevărul soldatului tău în seara asta?

— Nu chiar. Mă simt... descurajată de faptul că nu va ști niciodată cine sunt cu adevărat. N-are nicio idee că a petrecut o noapte întreagă cu o femeie pe care n-o va putea cunoaște niciodată cu adevărat. Uneori mi-aș dori ca oamenii să mă poată cunoaște.

— Eu te cunosc.

Vocea îi e joasă, răgușită, în mintea mea.

— Contează?

Mi se strânge inima, și-mi înghit nodul de emoție din gât.

— Da! Contează!

Înghit din nou în sec, dornică să schimb tonul discuției.

— Oricum, trebuie să închid. Încerc să mă concentrez la condus. Nu poți să comunici telepatic și să și conduci, știi bine.

— Asta nu-i o regulă.

— Dacă ar fi după Redden, ar fi.

Nu, dacă ar fi după stimatul nostru lider, telepatia ar fi interzisă pentru că am fi cu toții morți. Aproape că a reușit să ne steargă de pe fața pământului în Epurarea Sângelui-de-Argint, acum 25 de ani, înainte să preia controlul asupra Continentului. Oamenii lui au smuls zeci de mii de Mozi din casele lor pentru a fi executați. Atât de mult ne urăște.

Partea tristă este că Lovitura de Stat n-ar fi avut succes dacă n-ar fi existat mulțimi întregi de oameni care să fie de acord cu el. Că suntem anormali. Că suntem niște monștri și că darurile noastre nu sunt naturale, chiar dacă ceea ce pot face eu cu mintea e la fel de natural pentru mine ca respirația.

Încetinesc când mă apropii de alea lungă a proprietății noastre. Curând, văd ferma. Văd casa veche, pe două niveluri, și câteva anexe, care se întind pe o bucată enormă de teren, mult prea mare doar pentru noi doi. Dar cele două sute de vite ale noastre au nevoie de spațiu.

Unchiul Jim avea relații serioase când am părăsit Ținuturile Întunecate, reușind să ne asigure un teren excelent, și încă într-un sector cu valoare. Rebelii au fost întotdeauna buni cu Jim, iar eforturile lui de insurgent, sub numele Julian Ash, au fost numeroase și eficiente. Din păcate, aceste eforturi l-au făcut și o țintă principală pentru Comandament. Jim va fi vânat toată viața lui.

Acum, în întunericul deplin, doar cu o lanternă solară palidă pe verandă care să-mi arate drumul spre casă, îmi amintesc de Ținuturile Întunecate. De noaptea eternă. E aiurea, dar uneori mi-e dor! Erau vremuri mai simple.

Trei ani de luptă pentru supraviețuire... atât de simplu! Subconștientul își râde de mine.

Da, bine! Era greu! Și obositor, să fii mereu în alertă! Odată, am căzut de pe una dintre pasarelele lui Jim direct într-o groapă cu nisip negru și mi-am dat seama cât de repede m-aș fi înecat dacă eram singură, fără Jim să mă scoată. Pentru o fetiță, era un loc înfricoșător.

— De ce ai întârziat atât? mă întreabă unchiul când intru în casă.

Stă în fotoliul lui vechi de piele, sorbind dintr-un pahar de whiskey sintetic. Mereu bombăne că alcoolul sintetic nu se compară cu cel adevărat. Eu n-am gustat niciodată ceva pur, deci nu pot să judec.

— Nu trebuia să mă aștepți.

— Nu trebuie să fac nimic dacă nu vreau.

Ochii lui căprui-închis îmi urmăresc mișcările când îmi agăț pușca de curea în cuierul de lână ușă.

— Cum a fost sărbătoarea?

Ezit, întrebându-mă cât să-i spun. Aleg să-i spun adevărul, pentru că știm amândoi că m-ar citi imediat dacă aş încerca să mint.

— Să nu te superi! încep.

— Futu-i mama mă-sii, Wren! mârâie el.

— Am zis să nu te superi!

Mă apropiu de fotoliul lui și îmi încrucșez brațele la piept.

— Nu e mare lucru, jur! Și cred că vei fi de acord că am făcut ce trebuia. Dacă nu acționam, Robbie era mort.

— Cine naiba e Robbie?

Da, Jim n-a încercat niciodată să lege prietenii cu oamenii din Hamlett. E un singuratic. Și, sincer, cam nesuferit. Ceilalți săteni îl cunosc ca pe tipul antisocial care apare de câteva ori pe lună ca să și-o tragă sau să cumpere whiskey de la magazinul domnului Paul. Uneori, când e într-o dispoziție sociabilă, mănâncă și bea o halbă la tavernă. Când e acolo, nu pierde mult timp cu politețuri. În ciuda numelui de familie, e mai probabil să primești de la Jim Darlington un „marș de-aici” decât un „bună ziua”. Bănuiesc că vreunul dintre rebeli a băgat cuvântul „*darling*”¹ în noua lui identitate doar ca să-l tachineze.

Dar e loial. Mie. Prietenilor lui din Rebeliune. Dacă te iubește și are încredere în tine, ar merge până la capătul lumii să te protejeze. La propriu. M-a dus în blestematele Ținuturi Întunecate ca să mă țină în siguranță.

Dar dacă *nu* te iubește sau nu are încredere în tine... ei bine... stai departe, pentru că bărbatul ăsta e mai țepos decât cactusul care crește în spatele casei.

— Robbie e fiul lui Rachel Solway și era cât pe-acți să fie sfâșiat de un coiot alb. Același care ne dădea bătăi de cap și nouă.

— Ticălosul ăla hibrid e o pacoste.

— Da, păi, era o pacoste flămândă. A intrat direct la petrecere. Așa că l-am omorât.

¹ „Drăguț”, „amabil”, „scump”, în lb. eng., în orig. (n.tr.)

Mă poticnesc când Jim mă privește cu ochii mijiți. Mă cunoaște prea bine.

— A fost o lovitură impresionantă.

Se încruntă.

— Cât de impresionantă?

— Până și controlorul a comentat. A zis că m-ai antrenat bine.

— Wren!

Îmi rostește numele ca pe o înjurătură.

— Îmi pare rău! Ce, crezi că ar fi trebuit să las copilul să moară?

— Da!

— Așa cum m-ai lăsat și pe mine să mor? îl provoc.

— Le-am promis părinților tăi că nu te las să mori. Nu e aceeași situație.

— Poate și eu i-am promis lui Rachel că nu-i las copilul să moară. Adică, promisiunea a fost făcută la trei secunde după ce a apărut hibridul, dar tot am respectat-o.

— Nu vreau să te apuci să...

— ...atrag atenția asupra mea, închei, bombănind. Da, am înțeles. Dar sunt adultă și știu să mă descurc. În caz că ai uitat, lucrez pentru rețea.

Scoate un chicotit cinic.

— Nu lucrezi pentru ei. Ai făcut câteva misiuni minore cu ei. Asta nu înseamnă nimic. Deschid gura indignată, dar mă întrerupe: N-ai fost niciodată în luptă. N-ai încercat niciodată să supraviețuiești în oraș.

— Am supraviețuit în condiții mult mai rele.

— Ba nu, n-ai făcut-o! Acolo e un cuib de vipere. În Point nu poți să-ți lași garda jos. Niciodată.

— Am un avantaj, îi amintesc.

Încerc să nu par prea mulțumită de mine în timp ce-mi întind brațele goale. Trec pe telepatie ca să-i dovedesc.

— Vezi? Nimic în vene. Pot să acționez în oraș fără să fiu depistată.

— Sigur, puștoaico! Până când inciți din greșeală. Și atunci cum mai ieși din asta, ha?

Amintirea mă face să-mi duc din reflex mâna la șold. Nu-mi scapă faptul că arsura e acolo din cauza acestui om. Tutorele meu. Cel care ar trebui să mă protejeze.

A durut *ingrozitor*. Încă îmi amintesc mirosul de carne arsă. A fost pentru binele meu, acum recunosc asta, dar nu înseamnă că nu-l urăsc puțin pentru ce mi-a făcut.

— Nu mai fi teatral! N-am mai incitat de ani buni, mormăi în barbă.

Totuși, nu greșește. Când se întâmplă, e adesea pe neașteptate. Ani întregi ne-am antrenat să controlăm asta, dar fără succes. Nici măcar nu pot explica *cum* incit. Prima dată când l-am provocat pe Jim aveam șapte ani. Până atunci, ne antrenaserăm ore, zile, luni întregi în poiana noastră. În fiecare dimineață, stăteam față în față. El ținea cuțitul alături pe iarbă și îmi ordona să deschid un canal, să intru în mintea lui și să-i poruncesc să ia cuțitul. Să ia cuțitul și să-și facă o tăietură în palmă.

— Spune-o din nou, Wren! mi-a ordonat în dimineața aia.

Așa că am făcut-o. Iar și iar, în gând: *Ia cuțitul, ia cuțitul!* Dar mâna lui nu se mișca.

În cele din urmă, am început să mă văicăresc.

— Nu mai vreau să fac asta! Te rog!

— Trebuie. Trebuie să poți controla puterea asta.

— Dar *de ce*?

— Pentru că te vor omori dacă află că o ai.

Jim nu și-a îndulcit niciodată cuvintele, nici măcar cu o fetiță speriată.

— Încearcă s-o spui cu voce tare, am auzit că uneori ajută asta. Ascultătoare, mi-am folosit vocea:

— Ia cuțitul, ia cuțitul...

Iar și iar. Am devenit atât de frustrată și de nervoasă din cauza exercițiilor inutile, încât creierul îmi bâzâia din ce în ce

mai tare, până când, în cele din urmă, un val de energie mi-a străbătut corpul și...

A luat cuțitul și și-a făcut o tăietură pe mijlocul palmei. M-am speriat atât de tare, încât am fugit în coliba noastră și n-am mai ieșit ore întregi.

— Mai ai de gând să mergi în Sectorul T săptămâna asta? îl întreb acum ca să schimb subiectul.

M-am săturat de morală. Primesc cel puțin o predică de la Jim în fiecare zi, iar azi deja am bifat porția de dimineață, când m-a certat că am uitat să curăț țarcul lui Kelley.

— Probabil poimăine. Spune-mi dacă vrei să-ți aduc ceva de acolo!

— Îți spun, mulțumesc! Și să nu cumva să pleci fără să-ți iei rămas-bun!

— Niciodată, îmi spune morocănos, și toată iritarea mea legată de predici se topește.

Când aveam 10 ani, a dispărut o săptămână întreagă într-o misiune cu Rebeliunea. Pur și simplu a plecat, fără să spună nimic. L-a trimis pe tatăl Tanei la fermă să stea cu mine, apoi s-a întors după câteva zile. Nu înțelegea *de ce* eram supărată. După ce a îndurat o zi întreagă tăcerea mea, mi-a promis că nu o să mai plece niciodată fără să-și ia rămas-bun.

Jim e un om dur, dar eu știu că mă iubește. Sunt sigură că nu asta era viața pe care și-o imagina. În urmă cu 15 ani, a trecut de la a fi colonel în Comandament, cu 30 de ani de experiență, la dezerter vânat, responsabil de o fetiță de 5 ani a cărei siguranță îi fusese încredințată. A fost nevoit să lase totul în urmă. Cariera, casa, prietenii. Dar a făcut-o. Pentru părinții mei. Și pentru mine.

— Bine! Eu mă duc la culcare, îmi zice și se ridică din fotoliu. Noapte bună, pășăruică!

Alintul îmi smulge un zâmbet.

— Noapte bună!

Mă duc în camera mea, mă spăl și mă pregătesc de culcare. Adorm nu cu gândul la soldatul cu care am petrecut seara, ci la străinul acela arogant și sexy de la han.

La prima rază de lumină, mă îndrept spre grajd să-mi înșeuiez iapa blândă din rasa Appaloosa. Aș putea să iau vehiculul de teren – ar fi mai rapid –, dar îmi place să petrec timp cu Kelley.

— Bună, frumoaso! îi spun și-i mângâi spinarea pătată.

Are cea mai frumoasă combinație de maro-închis și alb, iar ochii ei mari și umezi îmi reflectă chipul zâmbitor.

— Ești gata să reparăm un gard?

Kelley fornăie ușor. Îl iau drept un „da” și mă urc în șa, ținând frâiele de piele lejer în timp ce o mân spre potecă.

Partea cea mai enervantă la munca de la fermă sunt treburile repetitive. Oricât mi-ar plăcea, nu pot să-mi petrec tot timpul călărind-o pe Kelley și înotând în pârau. Sunt ocupată până peste cap să hrănesc animalele, să curăț țarcurile sau să umplu adăpătoarele. Și astea sunt treburile *plăcute*. Reparatul gardurilor e activitatea care-mi place cel mai puțin, dar e una dintre cele mai importante. Gardurile ne țin vitele înăuntru și prădătorii afară.

Eu și Kelley ajungem pe pășunea de nord, unde descalec și o las să pască, apoi caut porțiunea ruptă despre care mi-a spus unchiul. Mă apuc repede de treabă, folosind un întinzător pentru a apropia cele două fire rupte ca să le pot reconecta cu un manșon de sertizare. Apoi îmi petrec restul dimineții inspectând fiecare centimetru de gard, până mă asigur că nu există breșe prin care ar putea pătrunde coioții albi și teroriza turma.

Îmi scot mânușile groase de lucru când unchiul Jim încearcă să se conecteze cu mine. O secundă mai târziu, avertismentul lui îmi umple mintea:

— Nu te întoarce acasă! Stai departe!

Îmi îndrept umerii brusc.

— De ce? Ce se întâmplă?

— Comandamentul e aici! vine răspunsul lui sumbru.

Inima îmi bate mai repede. Ce caută Comandamentul la noi? Mereu suntem anunțați înainte de o inspecție.

Pornesc în fugă spre Kelley și încerc să dau de Tana, dar nu mă lasă să intru. Ori doarme, ori e moartă, ori mă ignoră. Pun pariu că doarme. Aseară a băut zdravăn.

— Unchiule Jim? Ești bine? Vin acasă.

— Nici să nu te gândești! Stai pe loc!

Nici nu mă gândesc să-l ascult.

Mă ridic în șa și o îndemn pe Kelley cu un plescăit din limbă. Când văd că pornește prea încet, strâng din gambe și o îndemn la galop.

Nu mergem pe același drum spre fermă, cel care ne-ar lăsa la vedere. Ne apropiem pe creasta înaltă și ne oprim la stâncile de deasupra pășunii sudice, unde paște turma. De aici, am o priveliște perfectă spre casă. E la câteva sute de metri, dar Mozii au o vedere perfectă. Noi n-avem nevoie de prostii precum ochelarii.

Descalec și mă strecor spre marginea stâncilor, aplecându-mă peste ele. Văd camionetele. Două la număr, verde-oliv, cu emblema neagră-argintie a Comandamentului pictată pe portiere. Când îl zăresc pe unchiul Jim, inima îmi cade în stomac.

Poartă o cămașă în carouri cu mâneci lungi și obișnușii blugii lui decolorați. E în genunchi, în praf, cu pălăria de cowboy aruncată pe jos, la câțiva pași de el. Un bărbat în uniformă, cu un ecuson de ofițer pe mâneca dreaptă, îi apasă țeava pistolului pe frunte.

— Te văd. Îi văd. De ce sunt aici?

Genunchii mi s-au tăiat și abia mai respir.

— Au venit să te vadă cum tragi.

Mă cuprinde groaza. E din cauza *mea*?

Arunc o privire către soldați. Alți patru stau nemișcați ca niște statui în spatele celui aflat la comandă. Mi se face rău când îmi dau seama că unul dintre ei e Jordan.

E vina *mea*! *Eu* am făcut asta. Am tras într-un mod ireal aseară, atrăgând atenția asupra mea, iar acum Comandamentul îi ține un pistol la cap unchiului meu.

Am pușca. Aș putea să-i elimin. Să-i împușc... Un nod de disperare mi se blochează în gât, pentru că nu există nicio șansă să-i elimin pe toți cinci fără ca măcar unul dintre ei să-i facă o gaură în craniu lui Jim.

— Ce fac?

— Te întorci și te duci să-l cauți pe Griff, îmi poruncește el, iar mânecele lungi maschează faptul că vorbește cu mine. O să aibă el grijă de tine.

Îmi înghit un strigăt de disperare când ofițerul se folosește de mâna liberă ca să îl apuce pe unchiul Jim de o şuviță de păr blond, până la umeri. Îi smucește capul pe spate și îi aruncă niște cuvinte disprețuitoare. E ceva familiar în ochii reci ai ofițerului. Fața, limbajul corpului... totul strigă: „Știu cine ești!”

Îmi tremură mâinile când mă conectez din nou cu Jim.

— Știu că ești Julian Ash?

— Da.

Asta e ultima lui vorbă înainte să-l arunce în spatele unui vehicul și să plece în trombă.

ÎN PRIMA CARTE A ACESTEI CAPTIVANTE SERII
ROMANCE DISTOPICE, DARURILE PARANORMALE
SUNT O CONDMANARE LA MOARTE, IAR PENTRU
A SUPRAVIEȚUI EXISTĂ CÂTEVA REGULI SIMPLE.

NU TE ÎNCREDE ÎN NIMENI!

Wren Darlington și-a petrecut întreaga viață ascunzându-se, perfecționându-și abilitățile paranormale și ajutând, după puteri, Rebeliunea. Pe Continent, să fii Modificat înseamnă moarte sigură, iar Wren este unul dintre cei mai puternici Mozi existenți. Când o greșeală o aduce direct în mâinile inamicului și e forțată să intre în programul de antrenament al elitelor, i se oferă în sfârșit ocazia perfectă de a lovi din interior.

MINTE PE TOATĂ LUMEA!

Antrenamentele din Divizia de Argint pot fi letale, mai ales când ascunzi secrete periculoase și împarți spațiul cu toți cei care te-ar vrea moartă.

ȘI, ORICE AI FACE, NU TE ÎNDRĂGOSTI DE CEL MAI MARE INAMIC AL TĂU!

Pe măsură ce miza crește, Wren trebuie să-și dovedească faptul că merită să rămână în Divizia de Argint. Ușor de zis, greu de făcut, mai ales când comandant îi este Cross Redden, un tip nemilos, arogant și irezistibil, care pare să vadă direct prin ea. În timp ce războiul dintre cei asemenea ei și cei care vor să îi distrugă continuă, Wren trebuie să aleagă până unde este dispusă să meargă pentru a se proteja pe sine... și cât anume din Continent merită, de fapt, salvat?

„Nu am putut s-o mai las din mână – Dani Francis este un adevărat rockstar și sunt fericită că readuce distopia în atenția cititorilor!”

Ali Hazelwood, autoarea romanului *Ipoteza iubirii*

„O carte captivantă, a cărei acțiune plină de suspans se petrece într-o academie militară și din care nu lipsește o poveste de dragoste interzisă. Lectura potrivită pentru fanii genului *romantasy*, care au adorat *A Patra Aripă* de Rebecca Yarros.”

Booklist

18+

ISBN: 978-630-361-053-5

9 786303 610535

www.edituracorint.ro

#dystopia

LEDA
EDGE